

POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní magisterské zkoušce.

DIPLOMANT: KRÁTKÝ Adam

Obor: herectví ALD

Vedoucí diplomové práce: prof. PhDr. Jana Pilátová

Adam Krátký předkládá práci *Divadlo jako cesta ke komunitě*. Je jasně strukturovaná, promyšlená (včetně rozlišení hlavního textu a poznámek), doplněná fotografiemi a napsaná stručně a česky, což je stále vzácnější. Naše spolupráce byla prostá: když se s Adamem setkávám na seminářích už pět let a známe své možnosti, jde to samo. Adam ví, že při volbě tématu seminárních i diplomových prací radím, aby se každý věnoval tomu, co ho zajímá, co dělá rád. Tak může získat zkušenosti, které jsou i životním vodítkem - a najít i způsob jejich předání. Popsat přesně to, co je pro autora důležité a jak to dělá, je dar i pro čtenáře. Jen tak si mohou představit i tvůrčí aktivity, které v médiích nefungují a zmizely by ze zorného pole, kdyby je nezachytil účastník. Právě účastník, protože rozhodující v nich je neviditelná část práce, vztahy a procesy pod hladinou činění. Když autor nepodlehne pocitu jedinečnosti svého svědectví a bere v úvahu i výpovědi spolutvůrců a účastníků a srovnává je se svými postřehy, vzniká teprve jedinečná zpráva, a když dohledá lidi, pokoušející se o něco podobného už dávno před ním nebo hledá kontakt s někým, kdo se o to snaží teď, ale jinde a jinak (v Británii), dodá tím své zkušenosti plastičnost a obecnější platnost. (Gregory Bateson píše, že *vztah je výsledkem dvojího popisu, který teprve dohromady vytváří binokulární vidění hloubky.*)

Diplomantovi se podařilo 1. předat plastické svědectví o tvůrčím duchu i konkrétních projevech „své komunity“ v Roztokách (srovnáním dvou akcí) 2. začlenit proměny jejích aktivit do proudu historických i aktuálních snah o resuscitaci vzájemnosti, 3. zachytit přesah k naději v době, která nás nechává napospas pocitům marnosti, 4. propojit úroveň lokálních a globálních potřeb (porovnáním vlastního a „cizího“ způsobu práce a tvorby - Hebden Bridge), 5. prolnout zdánlivě různé „teoretické“, „praktické“ a „ideové“ aspekty stejně samozřejmě, jako propojit tvůrce různých kultur do jedné vlny sdělení/ sdílení. Eugenio Barba, na kterého se Adam odvolává, si všímá, jak zásadní je pro divadlo účast na proměně vnímání: *Divadlo je pomíjivé. (...) Můžeme však také vzdorovat jeho přirozené prchavosti. Ten vzdor umožňuje objevovat smysl divadla: pokouší se rozšířit jeho hranice, odmítnout ustálenou roli, jakou má divadlo v naší kultuře.*

Myslím, že právě to Adam Krátký se svou ženou, rodinou a roztockou komunitou dělá. Předloženou práci beru jako přirozené pokračování jeho praktické i psané bakalářské práce *Proměna krajiny* a jako podtitul té nynější

bych navrhla „Proměna lidí“. Tak emfatický výraz by ale autorovi moc nesešel: smysl jeho snah vyvstává spíš v konkrétních příkladech situací, krizí a řešení – včetně tak běžných věcí jako je sdílení jídla nebo pro každého práce, která ho těší; svátek má moc nobilitovat ty samozřejmosti, a Adam Krátký o tom píše tak přesně, že to samo vyvstává, o tvořivých procesech se vyjadřuje diskrétně a spíš z praktické stránky, a když s přiznaným přesahem, je to častěji v citaci nějakého svědka, ne ve vlastní deklaraci. Vytrvale se věnuje „svému místu“ a konkrétním lidem, ale v průběhu práce organicky a nepropagačně uvádí příklady, jak se dají rozvíjet sousedské vztahy i mezi lidmi různých kultur, tradic, generací a za různých politických okolností (včetně zpolitizovaného vztahu k uprchlíkům). Závěr práce, zpráva o průvodu Berlín- Aleppo, nakonec naplno přiznává v celé práci cudně zřejmou víru v sílu divadla a divadelnosti a dokládá, že Adam Krátký nepíše jen o své školní, ale i životní cestě.

Předloženou magisterskou diplomovou práci bez váhání doporučuji k obhajobě.

Datum: 25. června 2017

prof. PhDr. Jana Pilátová

.....

p o d p i s